

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

на пів рік 20 кор.
на рік 40 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею:

пів рік 16 рублів
або 36 франків
на рік 32 рублів
або 72 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Барвеш ми очі і думу ми виреш; а не вольмеш мплости і віри не вольмеш, бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дзямбровского (Хорунщина). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Приманка бідних хліборобів.

(+) За проводом соціалістичних думців, за котрими для приманки хліборобів ішли також конституційні демократи російської думи в справах аграрної реформи, виступають і тутешні соціалісти, показуючи нашим хліборобам як обіцяну землю свій соціалістичний земський рай. Як тамті голосили засаду націоналізації землі через знесенє права приватної власности земельної і примусового розділу коронних державних, церковних і монастирських земель і великої власности поміж тях, що самі землю управляють, так тепер в часописи Prava ludu виступає Др. Владислав Гумпльович із своврідним начерком хліборобської реформи. Головні постанови єго начерку ось які:

«Краєвий віділ приймає дорогою примусового вивласненя на власність краю всі приватні земельні посілости в Галичині, котрих обшар перевищає 80 гектарів (около 100 моргів), а котрі мають бодай 40 гект. (або 70 моргів) орної землі. Власникам вивлащеним визначає ся без огляду на більший або менший простір забраної землі ось які доходи з краєвих фондів: 1) для голови родини досмертна рента 2.000 К річно; 2) для кожного дорослого члена родини досмертна рента 1.500 К річно; 3) для кожного малолітнього сина або дочка 1.000 К стипендії аж до 25 року життя. На інші

домагана вивлащених власників що до публичних фондів буде ся зважати. Таким способом українська земля не може бути нікому ніколи продана на приватну власність.

Що до користуваня землею українською обовязувалиб такі засади: Ліси і води остають в безпосередній управі краєвого віділу, котрий одначе обовязаний пильно зважати на потреби місцевого населеня. Пасовиска будуть віддані у вічну аренду громадам з тим, що право користуваня пасовиском лишає ся всім населенням громади без ріжниць. Поля і сіножати будуть розділені на уділи і віддані в 50-літню аренду безземельним або малоземельним громадянам по селах або поміщицких оселях.

Сі уділи мають правильно обнимати по 8^{3/4} морга а в дуже урожайних сторонах по 7 моргів. Висота чиншу за аренду буде установаєна краєвим віділом на основі угоди з громадами; сей чинш не повинен одначе перевищати одної десятої частини вартости сподіваних плодів.

Такий комуністичний, чи колективістичний лад, придуманий західно-європейськими соціалістичними теоретиками, а проповідуваний також нашим домородними соціалістами, стоїть в цілковитій суперечности з поглядами і вдачею не лише галицько-руського, але й взагалі всего українсько-руського народу, котрий над усе високо цінить індивідуальну власність. В сій справі

наведемо погляд певно дуже авторитетного і глибокого знавця історії і вдачі українсько-руського народу М. Костомарова, котрий в цінній розвідці «Дві рускі народности»*) ось що пише:

«В громадских розумінях істория наложилла на двох руских народностях свої сліди і наділила їм розуміння цілком супротивні. Прямованє до тісного звязку частин, знівеченє особистих спонукань під кормигою загальних, незрушима законність загальної волі, якраз приходять ся у велико рускому народі до єдности семейного життя і до нехтованя особистої волі ідеєю міра. Семі у Велико-русів не ділять ся, власність у них загальна. А дальше виводить:

Як же се все глибоко лежить у душі Велико-русів, видно з того, що за нашого часу, як почала ся річ про визволенє крєпаків, то й московські славянофіли і новомодні французкі соціалісти почали скрізь з усіх кінців гукати про загальність. Для Українця-Русина нема нічого важчого й огидливішого, як отака загальність і єї лад. Наші семі ділять ся і дроблять ся зараз, як тільки дорослий син почує в собі потребу самостійного окремого життя: опіку родителів над дорослим дитям Українець-Русин вважає як тяжкий гнет. Замах старших братів або дятків, верховодити над молодшими братами або над небожами, викликує між ними страшенне ворогованє. Крєвність мало запомагає у час доброму ладу, згоді і обопільній любови; навпаки вельми часто люди тихі, сумирні, привітні, вживчиві непримиримо ворогують з родичами.

*) Гл. Ол. Барвінський, Руска Історична Бібліотека т. II, стор. 42.

Українська періодична преса.

(Дальше).

Окрім цих живих до цього часу українських часописів, треба згадати заборонені, або ж померші органи українського періодичного письменства.

До таких часописів належить: «Добра порада» (щотижнева часопис, на зразок «Рідного Краю»), що почала була з бердзоя (марта) виходити в Катеринославі, під редакцією д. Дьяконова, але спинила ся на 4 числі. Слого обличчя ся часопис якось не виявила. Може бути, що тому став на перешкодї короткий час єї життя. Були в «Добрій пораді» досить цікаві статі, як наприклад, огляд української печатї, статя, в якій викладалась коротенька фонетика української мови, але що до пекучих справ нашого часу, то вони виступали в «Добрій пораді» ду-

же непомітно. Відділ красеного письменства складав ся переважно з передруків давно відомих річий; наприклад: «Баба Палажка та баба Параска» Ів. Левицького, вірші Глібова, Грабовського, Грінченка. Найкраще було складано число в пам'ять Шевченка.

(23 лютого (феврала) в Катеринославі вийшло 1 число щотижневої газети «Запоріжжє». Редактором її був проф. Еварицький, видавцем інженер В. Хреніков. В першому числі цієї газети було видруковано між иншим оці статі: «Розрита могила», заборонені в Росії вірші Шевченка; «Як вільних українських козаків зроблено крїпаками»; «Чи брати участь у виборах?»; «Наші завдання». Із статей, видрукованих у першому числі, добре написано тільки статю «Як вільних козаків зроблено крїпаками», а решта, виключаючи, звичайно, Шевченкового вірша, недотепна балаканина. За «Розриту могилу» газету було спинено, і більш вона не виходила.

Ще раніш (8 січня) в Одесі вийшла щотижнева газета: «Народня справа», редактором якої був лікар Луценко, але на першомуж числі се видання було заборонено. Замість «Народньої справи» також в Одесі д-ка Шелухина почала видавати з такою самою програмою газету «Вісти», але се видання невідомо з яких причин спинилося на 5 числі. Найширше було поставлено у «Вістях» хроніку українську загальну. Що ж до провідних статей, то їх було дуже мало та й ті окрім вступної в ч. I, в якій редакция намічала завдання часопису, написані були нецікаво та невміло. До таких невміло складених статей, наприклад, належить велика статя «Марксизм і націоналізм», хоч думки, висловлені в цій статі, добрі і справедливі.

В Харкові мала виходити велика щоденна газета — «Слобожанщина», під редакцією М. Міхновського, але в кінці березоля вийшло тільки одно зразкове число її, після якого редактор оголосив,

Сварки і чвари між родичами — у нас річ звичайна: і в народі і в інтелігенції. У Великокорусів кривість примушує вибачати родичам, бути з ними дружелюбнішими, привітнішими, примушує навіть такого чоловіка, що зовсім нема у него такої вдачі до чужих. На Україні, щоби любов і згода жили між кривими, мусять вони розійти ся, не жити вкупі і яко мога менше мати якогось спільного добра. Спільний обовязок, заснований не з добровільної згоди, а неминучою долею, є для Українця-Русина велике ярмо, а у Великокоруса такі обовязки найбільш заспокоюють і втихомирюють спонукання особистої волі. Великокорус ради покірливості обовязку готов сам себе приневолити, любити своїх кривих, хоч би душа не лежала в него до них; він всьлячунім вибачає тільки за те, що вони єго криві; чого не вчинивби він добровільно, по совісті, те він готовий зробити яко жертву, визнаючи, що хоч родичі і не варті того, алеж вони „своя кров“. Українець-Русин навпаки: він готовий, здаєть ся, перестати любити чоловіка за те, що він єго кривняк; родичеві він менше вибачає, як чужому. Взагалі між Українцями-Русинами кривість швидше нівечить добру згоду, ніж зміцняє її. Деякі великоруси, придбавши собі маєтності на Україні, задумували часом запровадити в українські семі великоруску міцність і нероздільність семі,*) та здобули ся з того найогидливіших добутків: не тільки рідні брати готові були що години бити ся, але трапляло ся, що сини витягали батьків за чуби з хати... Чим більш принцип семейної влади і міцности кривного звязку закоріненість ся в житє, тим більш є з него супротивного впливу на житє. Українець-Русин тоді тільки слухняний син і шанє батька-матір, коли вони дають єму повну волю і на старости літ самі підлягають під єго волю; брат тоді добрий для брата, коли вони живуть ніби сусіди або товариші, не маючи нічого спільного. Правило «кожному своє» панує у нас по землях: не тільки дорослий не надягне не своєї одежини, а навіть у дітей у кожного своє. У великоруских селян часто дві сестри не тямлять, котрій з них належить кожущина, а що до відрубної належитости між дітьми, то про се й речи нема.

Примушена загальність одного за всіх здають ся Українцєви як найтяжше не вільництво, найгірша несправедливість. Не посьміти нічого вважати за своє, бути за наймита у якогось умственного розумія про мір; одвічати за другого, не маючи до того жадної охоти, до сего історія не привчила українсько-русского народу. В розумію Українця-Русина — громада, цілком не те, що у Великокорусів мір. Громада се добровільне товариство людей; хто хоче — нале-

*) Тут річ іде про маєтності з крелами

жить до громади, а не хоче — виходить з неї; так водило ся і на Запорожжю; хто хотів, приходив на Січ, хто хотів, виступав з неї. Нарід розуміє, що кождий громадянин єсть чоловіком незалежним, самостійним господарем; обовязки єго до громади не йдуть дальше сфери тих відносин, яких вимагає звязок товаришів ради спільної безпечности і добра кождого.

Отсе найкраспий доказ славного історика про вдачу українсько-русского народу, що такі теорії не для него, що про них можна сказати Шевченковими словами: теплий кожух, тільки шкода, не на мене шитий, а розумне ваше слово брехнею підбите. Отже се нічого иншого, як, мовляв Німець, Bauernfängerei!

Кадети і автономія України.

Під сим заголовком замістила «Громадська Думка» вступну статю, яка своїм змістом доторкаєсь найважнійшої kwestії сучасної політики на Україні, а своєю формою доказує, з яким тактом і виробленям редакція уміє боронити українського становища супротив півелючого все русицизму. Тому передаємо сю статю у єї повному змісті:

Скільки день тому польська газета «Kur. Lisewski», що виходить у Вільні, надрукувала розмову свого кореспондента з Родичовим. Під час цієї розмови Родичов рішучо запевнив співробітника, що це неправда, начеб то він у Берліні, в розмові з німецькими поступовцями, ганьбив політику польских послів у Державній Думі. Не правдива також звістка польских газет, що начеб то кадети ввійшли в умову з польскими поступовцями й помагатимуть їм на нових виборах. Партия народньої свободи не мішалась і не має наміру мішатись у польські справи. Далі Родичов сказав кореспондентові: «Ми обстоювали й будемо обстоювати автономію Польщи, біда тільки, що до вашої чіпляють ся інші автономії, для яких важко знайти основу». Ці останні слова одного з визначнійших кадетських діячів для нас незвичайно цікаві й важні.

Вони докладно виявляють той на-

стрий, який, очевидячки, панує серед кадетів, що до «інших автономій» і разом вказують, як обережно треба відноситись до запевнень і обіцянок партії народньої свободи.

З цього приводу ми вважаємо потрібним присвятити скільки слів заяві д. Родичова.

Поперед усього одначе ми мусимо пояснити наше в цій справі становище. Ми не маємо виразної підстави гадати, що слова д. Родичова відносять ся також і до України, що і для української автономії. на його думку, «важко знайти основу». Це одначе не зменшує для нас ваги його слів.

Ми розуміємо добре, що всі инородні нації в Росії здобудуть автономію для своїх країн тільки тоді, коли тісно для цього зеднають ся і спільно справ своїх добиватимуть ся, спираючись при тому на поступові російські групи. Тим часом д. Родичов уважає, що автономію «заслужила» тільки одна Польща. Очевидячки, тут особливий політичний рахунок. Скільки одначе російські поступовці можуть рахувати на польских послів — виявило коротке життя державної думи. Навпаки, послі-українці ввесь час підпирали змагання кадетів. Д. Родичову та й усім, хто так думає, не слід би забувати також, що чимало послів партії народньої свободи вибрано власне на Україні, українськими голосами. З цим фактом кадетам треба булоб рахуватись... Нові вибори може не за горами й під час їх українцям прийдесть ся шукати таких спільників, якіб знайшли «основу» для усіх справедливих вимог українського народу...

НОВИНКИ.

— Календар! В середу: руско-кат. Матія апост.; римо кат. Філіберта, Тим. — В четвер: руско-кат. Лаврентія муч.; римо-кат. Филипа еп.

— Євангелія на українській мові. «Гром Думка» доносить: Нарешті явилась у продажу й українська євангелія, чи власне тільки частина її: «Господа Нашого Ісуса Христа Святе Євангеліє від Матєєя славянською й українською мовою», як написано на книзі. Українську євангелію розпочато друкувати ще рік тому, і от певно років через чотири

що через технічні труднощі газета деякий час не виходитиме. І до цього часу вона не виходить. «Слобожанщина» мала бути газетою задля української інтелігенції, а така часопис зараз була би дуже потрібна. Не вгадати тільки, чи задовольнила цю потребу «Слобожанщина», бо зразкове число її занадто мало дало матеріялу для певної гадки про це.

Тамже в Харкові в травні (маї) почала виходити часопис «Порада», «газета для крестянъ и мищанъ-хлиборобивъ, двотыженна на українській мові».

Про цю «двотыженну» газету д. Лободовського не варт би було й згадувати, та ми повинні це зробити, щоб застерегти добрих людей од подвійної лихої напасти, тоб-то: 1) од марної втрати грішми, а 2) од ще більш марнування дорогого часу. Ми не приберемо й слова, яким би можна було охрестити ту нісенітницю, що розвів д. Лободовський аж на

32 сторінках дрібного друку у своїй газеті. Д. Лободовський сильно повстає в своїй газеті проти «зеленорозумних розумах», що своїм «недоладнім талалая», як він каже, ніби то збивала з пантелику простий народ. На нашу ж думку, «зеленорозумному розумасі» д. Лободовському навряд чи вдасть ся своїми «талалая» вивести наш бідолашний народ на добру путь. В цій газеті все, що не візьміть, що й купи не держиться, — це так що до думок; щож до мови, то дуже добре, що д. Лободовський пояснив, що його газета писана українською мовою, бо як би він цього не зробив, то ніякий мовознавець не одумавсяб, що то за мова в газеті. Щож до науки якою намірився д. Лободовський контетувати в своїй «Пораді» своїх бідолашних читачів, то далі «Православнаго Катехизиса» вона, очевидно, не пішла. Треба було, наприклад, д. Лободовському пояснити своїм читачам,

що то воно таке є держава (государство). — і д. Лободовський на кшталт того, як у «Православному Катехизисі» говорить ся про те, «что такое єсть церковь?» — поясняє своїм читачам, що «государством называється велька сокупа людей, оселена на занятій площині землі, говоряча однією мовою-розмовою, вируюча вь одного Бога и пробуваюча пидь однією верховною орудою або властью» (ст. 12).

В газеті д. Лободовського є одна тільки безперечно розумна думка, а саме ось яка. В кінці порного номера своєї газети д. Лободовський каже, що він боїть ся оголошувати річну передплату, бо гадає, що «Порада» не вподобається читачам. «Як маєш погано орати, то краще випрягати», наводить він приказку. Справедливо! Краще випрягайтесь, д. Лободовський, та швиденько!

(Конець буде).

таки матимемо її всю. Надруковано євангелію (поруч з славянською мовою) «кулішівкою», правописом, яким тепер друкують ся мало не всі українські книжки у нас і в Галичині. Друкується євангелія з благословення Найсвятійшого Синоду в московській синодальній друкарні, а за всім доглядає подільський архиєрей Партеній. Поперед тексту додано дуже гарний малюнок євангелиста Маттея. Можна купити євангелію в книгарні «Кіевской Стар.» Київ. Безак., 8; ціна її 25 коп. — Нарешті! — скажемо і ми, Галичани, які зі смутком приглядали ся тому станови на Україні, що через обрусительну і царславну місію православної церкви, народ взагалі відчужив ся від слова Божого, а духовенство не дбало зовсім про своїх овечок. Може тепер, коли зроблено кінець тому нечуваному станови, щоби в християнській державі вважано євангелію на народній мові безпечною для суспільности і держави книжкою та як найострішше її заказувано — може тепер, коли синодальним виданем євангелія, санкціоновано народну мову і єї правопис в православній церкві — українське духовенство ззерне з тої блудної стежки, по якій на жаль ступає ще до тепер якась часть наших кащипствуючих священників, уважаючи її у угольними каменями «русской віри».

— **По замах на Скаллон.** варшавського генерал-губернатора курсують суперечні вісті. Одні твердять, що бомби викинено з балкона 1 поверха, другі, що з віка 4 поверха, а інші знов, що кинула їх якась біло убрана дама з брами каменіці. Певним є, що замах устроїли революціонери дуже хитро. Іменно Скаллон вже від довшого часу не показував ся нігде і в своїй палаті оточив ся сильним кордоном сторожі, боячись впасти жертвою виданого на себе революціоністами вироку смерті. Отже революціоністи задумали єго виманити на місто. Перед кількома днями якийсь чоловік в убраню російського офіцера інсультував німецького конзуля. Хто се був сей офіцер — не знає ніхто, однак справа набрала дипломатичного значіння і оперла ся аж о Петербург. Звідам одержав Скаллон приказ лично перепросити конзуля. До німецького посольства мусить переїздити ся через ул. Наюлиньску. Там устали ся замаховці. Зараз при скрутї в сю улицю — розказує послідна версія — появилася в брамі одного з домів молода, біло убрана дама і кинула на повозку бомбу, яка однак не вибухнула і повозка без задержування поїхала дальше та станула аж перед домом конзуля. Коли Скаллон висідав з повозки, нагло гукнули одна по другій дві експлозії. З балкона протилежного дому ч. 12 кинено на повозку 6 динамітових бомб. Одна з них упала на тротуар перед домом ч. 9. вярвала брук на 4 метри ширини і зранила тяжко трех козаків. Інші бомби не експлудували; найдено їх відтак коло повозки. Скаллон втік до брами. Стверджено у него незнатну контузію і пукнеє слухової болонки в лівім усї. Коли психічно не вплине на него сей замах, то зрештою не грозить єму жадною небезпечностю для здоровля. В домі, звідки кинено бомби, переведено строгую ревізію арештовано 40 осіб, між ними двох висших урядників. З Берлина доносять, що Скаллон має стати звільнений зі свого становища, а гр. Ігнатієв обійме війскову диктатуру над польськими губерніями.

— **З американської Руси.** В неділю дня 19. с. м. відбуло ся в Пітсбургу посвяченє нової галі, помешканя для священника і дяка, які находять ся в новім прегарнім будинку. — Підчас огню в місцевости Фогельсвіле дня 15. липня с. р. згоріло трех людей з Балагорода: Стефан Іваник 58 літ, єго син Матвій Іваник і Мих. Тігуш; Іван Микита скочив з першого поверха тай так потовк ся що остане калікою на ціле житє. — З Нортгемптон доносять: Робота ту йде дуже добре. Кожного тижня приїжає ту з Поділя сила людей і кожний зараз стає до роботи. Заходи-

мось тепер коло мальованя нашої рускої церкви. Роботи підняв ся звисний маляр з Нью-Йорку Алекс. Косанович, за суму 1200 дол. За два місяці має бути робота скінчена. — Василь Зубрицький з Поморья, прийнятий в слабости до дому п. Николая Макуха в Микішпорі, мешкав там і в чотирь місяці, а відтак украв господарям з комоди 20 доларів і втік до Нью-Йорку. П. Макух поніє страти на 70 доларів за добре серце до «краяна». — На «боввий фонд» в Галичині зложили до тепер в північній Америці 1.942.53 доларів. — В Канаді, в місцевости Канора, як і в деяких інших заснувала ся парохія «самостійної рускої церкви» і побудувала православну церкву в якій править о. Чернявский. Церковний комітет вправді признає, що «декотрі наші люди нарікають на самостійних священників і кажуть, що доки їх не було, то усі жили в спокою і згоді, як у Бога за дверми, а від коли настали самостійні попи, то чисте пекло,» але твердить, що основанє самостійної рускої церкви було для них доконченє з причини ріжних забігів та інтриг французких «ксенжульків». — В La Porte, Ind. померла сими днями одна з найстаршин женщин в сім стейті, а може і в цілих Сполучених Державах. Уродила ся в королівстві польським в р. 1794, прожила отже 112 літ. Померла памятала дуже добре часи Наполеона Великого, коли то він з своєю 700 тисячною армією ішов через Польщу до Росії. Про єї давні а так цікаві часи оповідала радо усім своїм знакомим. Перед двома роками поховала свого третого мужа, що був з роду Американцем. — В Джанстаун, Па, помер якийсь Осип Сувера, якого уважали найтяжшою людиною в цілій Пенсильвенії. Важив 442 фунтів.

— **Чи не за богато?** «Гром. Думка» доносить: Чорносотенка в лікарні. «Нов. Елис.» пишуть, що в кременчуцькій лікарні служниця образила слабу. Та пожаліла ся лікареві і лікар звелів служницю попрохати в слабу вибаченя. Служанка так єї прохала: «Простіть мені!.. Я думала, що ви жадівка». Мусять радіти чорносотенці, бо їх пропаганда пішла в діло. — Чи не за богато преса цацькає ся там з Жидами? На таку дрібницю шкода було хіба і місця в часописі.

— **25 нагайок за Порт-Артур.** В Петербурзі на розі друскеникского переулку зібрав ся натовп народу. В той сам час проїздили з музикою та співами салдати кавалергардского полку, а з ними і офіцери. Селянка А. Смирнова, повернувшись до свого сусіда, промовила: «Бач, як весело йдуть, ніби Порт-Артур взяли!» Юрба зареготіла. Що було далі Смирнова не чула і не бачила, бо пішла до дому, але її наздогнали о салдатів з офіцером. Вона кинулась тікати, а салдати піймали її, посадили на дорожку и привезли в офіцерске вібрня. Смирнова домагала ся, щоб покликано поліцію, але її силоміць забрали на «караульний» двір, і з наказу командира (князя) 7 салдатів дали її 25 нагайок, а потім з лайкою вигнали. Помордовану Смирнову оглянув лікар і написав таке свідцтво: «селянка Анна Смирнова 30 літ, на спині у неї на обох руках і ногах страшенні синяки, од таких завбільшки як долоня до таких завбільшки як тарілка. А що в неї дуже боліли ліві ребра, то дознатись, що там побито на разі не можна».

— **Загадочний корабель.** На рейді в Копенгазі стоїть корабель, що не має властителя; є се мале вітрилове судно і має невинну назву «Петро». Данський капітан Альбертзен одержав був порученє від одного малознаного корабельника в Копенгазі, щоби він той корабель, на котрім мав знаходити ся набір металевих товарів, відставив в Любеки до Швеції. Але в дорозі фінська залога замкнула капітана «Петра» в єго каюті, скинула набір десь на побережю Фінляндії і покинула корабель. Капітана, котрий через шість днів сидів в арешті, лишили відтак самого на кораблі. В кілька годин опісля прийшло на корабель трох людей, котрі випустили капітана з єго арешту і представили ся єму як шведські прогульковці і розповіли, що они плили в лодці по мори, а

втікаюча залога «Петра» напала на них і змусила їх револьверами піти на корабель і помічи капітанови відвести свій корабель назад до Копенгаги. З великим трудом удало ся тим чотиром людям відставити корабель до Копенгаги, по чім Швеци вернули домів а капітан Альбертзен розповів на поліції про свою загадочну подорож та й просив о якусь поміч, бо єму за єго труди ніхто не заплатив. Від корабельника не можна було нічого певного довідати ся; він знає лиш тільки, що то не єго корабель. Від него зажадала якась фірма в Любеці, щоби він відставив корабель до Швеції і він так зробив. Гроший за то не дістан і доси, то й не може заплатити капітанови. Тепер має бути той корабель проданий на ліцитації, а грішми одержаними з того мають заплатити капітанови. Здає ся, що «Петро» робив примусову службу для російских революціонерів, котрі як то звисно, свого часу перепачковували оружє і мушкетю через Фінляндію.

— **Населенє галицьких міст.** Після обчисленя центрального статистичного бюро у Відні з кінцем марта с. р. Львів числив 176.486 мешканців, Краків 100.207, Перемишль 51.665, Коломия 35.824, Станиславів 34.077 (з обома Книгининами около 54.000), Тарнів 33.676, Тернопіль 31.989, Стрий 26.776, Ярослав 24.906, Новий Санч 21.341, Подгуже 20.984, Ряшів 20.906, Дрогобич 20.261, Самбір 18.578, а Броди 17.361 мешканців.

— **3 «Сокола».** За час від 1. липня 1905 до 30. червня 1906. зложили слідуючі Вп. Добродії на будову дому «Сокола» у Львові (в коронах), — а жертви:

Галяревич 0.12, Товариство кредитове в Сокалі 10, Сьмішко 2, др. Гр. Гарматій 16.55, о. Сопотницький 0.25, Петро Гомків і Петро Баран на руки Андрея Шмат по 1, М. Посацький (через Діло), Ф. Щі і Г. 1.20, о. Володимир Араан 1.60, Олена Леонтович 10, о. Галінт зібрав від о. Гузара 0.20, Коця 0.20, Юлії Бальнт 0.20, Ірени Тарнавської, 0.40, Юрко Сеумотюк 2 (зналізне), Кмит Гутковський 3.58 (збірка), Н. Н. 2, Марія Белеївна 1.20, др. Розенгартен 2, Семен Шпіцер 1, Ст. Височанський 2, Олекса Гаврис 2, о. П. Карпинський 2, Н. Н. з Швайцарії через друга А. Федора 10, складка після свяченого в Соколі 5.24, Панталеймон Малинович 2, М. Д. Львів 1, — б. з пушок:

Базар сокільський 10, Товариство кредитове в Сокалі 7.74, каса пожичкова «Поміч» в Теребовлі 5, і читальня українских богословів 1.11, — в. за цеголки:

Захар Садовський 14, Краснопера 0.06, Андрей Шеліга 3, о. Стефан Височанський 8, Д. Кучика 2, Леонтиня Литиньська 12, о. Михайло Мосора 8, В. Коритовська 20, Михайло Ревуцький 10, Андрей Шмата 3, Др. Евгений Вапик 8, о. Стефан Питлик 20, Осип Іванець 4, Михайло Зацерковний 2, о. Сіміновський 4, Василь Остапчук 20, Читальня українских богословів 12.

Складаючи щиро подяку всім Добродіям і жертводавцям просимо і на дальше не забувати про будову Сокільского дому у Львові, який повинен стати осередком патріотичного українского руху не тільки в Галичині, але перенести свою діяльність также на дальші краї і побудити в них наших Родимців до праці для національного розвою народа.

За комітет будови дому Товариства «Сокол» у Львові

Ф. Левіцький голова. Е. Пернарковский секретар.

— **Дрібні вісті.** Цісар іменував 16 академиків в III. року терезиянської військової академії і 80 академиків з III. року технічної військової академії відіоручивками. — У Відні арештовано російского підданого Бориса Савчиньского, який утік з Києва, спроневіривши 83.000 рублів. — В Марсїлі арештовано анархіста, шевця Франкеско Джірільо, у якого найдено бомби, призначені імовірно на президента республіки Фалієра. — Поліційні агенти в Празі арештували двох російских анархістів,

